

- 5) Domeniul de aplicare al principiului bunei-credințe în contextul perceperii TVA-ului include și dreptul persoanelor de a fi scutite de TVA-ul la import [în temeiul articolului 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva TVA] în situații cum este cea din procedura principală, altfel spus atunci când biroul vamal nu recunoaște dreptul unei persoane impozabile de a fi scutită de TVA-ul la import pe baza faptului că nu au fost respectate condițiile pentru livrarea ulterioară a bunurilor în cadrul Uniunii Europene (articolul 138 din Directiva TVA)?
- 6) Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva TVA trebuie să fie interpretat în sensul că interzice o practică administrativă a statelor membre potrivit căreia premisa că (i) dreptul de dispoziție nu a fost transferat unui anumit partener contractual și (ii) contribuabilul cunoștea sau putea să cunoască eventuala comitere a unei fraude în domeniul TVA-ului de către partenerul contractual se bazează pe faptul că întreprinderea a comunicat cu partenerii contractuali prin mijloace electronice de comunicare și că în urma efectuării unui control de către o autoritate fiscală s-a stabilit că partenerii contractuali nu își desfășurau activitatea la adresa specificată și nu au declarat TVA-ul pentru operațiunile cu persoana impozabilă?
- 7) Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva TVA trebuie să fie interpretat în sensul că, deși obligația de a dovedi dreptul la o scutire fiscală revine contribuabilului, aceasta nu înseamnă că autoritatea publică competentă care decide asupra problemei transferului dreptului de dispoziție nu are obligația de a colecta informații accesibile doar autorităților publice?

⁽¹⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7..

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Spania) la
3 martie 2017 – Bankia S.A./Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán și María Concepción Marí
Merino**

(Cauza C-109/17)

(2017/C 161/16)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Bankia S.A.

Pârâți: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán și María Concepción Marí Merino

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 11 din Directiva 2005/29/CEE ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale precum cea în vigoare privind executarea ipotecară spaniolă – articolul 695 și următoarele coroborate cu articolul 552 alineatul 1 din LEC [Ley de Enjuiciamiento Civil (Codul de procedură civilă)] –, care nu prevede controlul, din oficiu sau la cererea părții, al practicilor comerciale neloiale, întrucât îngreunează sau împiedică controlul judiciar al contractelor și al documentelor în care pot figura practici comerciale neloiale?
- 2) Articolul 11 din Directiva 2005/29/CEE trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale precum ordinea juridică spaniolă – articolele 5 și 6 coroborate cu articolul 15 din Real-Decreto Ley 6/2012, de 9 de marzo (Decretul lege regal nr. 6/2012 din 9 martie 2012) –, care nu asigură respectarea efectivă a codului de conduită în cazul în care creditorul următor decide să nu îl aplice?

- 3) Articolul 11 din Directiva 2005/29 trebuie interpretat în sensul că se opune legislației naționale spaniole – punctul 3 din anexa la Real-Decreto Ley 6/2012, de 9 de marzo, Código de Buenas Prácticas (Decretul lege regal nr. 6/2012 din 9 martie 2012 privind Codul de bune practici) – care nu permite consumatorului, în cadrul unei proceduri de executare ipotecară, să solicite respectarea unui cod de conduită, în special în ceea ce privește darea în plată și stingerea datoriei?

(¹) Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2005, L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Hof van beroep te Brussel (Belgia) la 13 martie 2017 –
Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV/Duma Forklifts NV, G.S.
International BVBA**

(Cauza C-129/17)

(2017/C 161/17)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hof van beroep te Brussel

Părțile din procedura principală

Reclamante: Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV

Pârâte: Duma Forklifts NV, G.S. International BVBA

Întrebările preliminare

- 1) A) Dispozițiile articolului 5 din Directiva 2008/95/CE (¹) și ale articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 (²) al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiune codificată) cuprind dreptul titularului mărcii de a se opune îndepărtării de către un terț, fără acordul său, a tuturor semnelor identice cu mărcile aplicate pe produse („demarcaj”), în cazul în care este vorba despre produse care, precum cele aflate sub regim de antrepozit vamal, nu au fost încă introduse în Spațiul Economic European, iar îndepărtarea realizată de terți se face în scopul importului sau al punerii în circulație a produselor în Spațiul Economic European?
- B) Răspunsul la prima întrebare litera a) depinde de împrejurarea dacă importul sau punerea în circulație a produselor în Spațiul Economic European se face sub un marcaj propriu terțului („remarcaj“)?
- 2) Prezintă importanță pentru răspunsul la prima întrebare faptul că produsele astfel importate sau puse în circulație mai pot fi identificate de către consumatorul mediu relevant, după aspect sau model, ca provenind de la titularul mărcii?

(¹) Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (versiune codificată) (JO 2008, L 299, p. 25)

(²) JO 2009, L 78, p. 1

**Recurs introdus la 24 martie 2017 de Uniunea Europeană, reprezentată de Curtea de Justiție a
Uniunii Europene împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia extinsă) din 1 februarie 2017 în
cauza T-479/14, Kendrion/Uniunea Europeană**

(Cauza C-150/17 P)

(2017/C 161/18)

Limba de procedură: neerlandeza

Părțile

Recurentă: Uniunea Europeană, reprezentată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (reprezentați: J. Inghelram și E. Beysen, agenți)